

חיתקפה נגדית

הציונות השפויה. דגל הומאניסטי, דגל אוניברסלי, דגל ברסלי, דגל ההצטרפות אל המצעד האנושי.

היכן שדות הקרב של מלחמה זו? בכל בותה, בכל עיתון, בכל שידור, בכל הצגת-תיאטרון, בכל מקום שיש בו תיקשורת אנושית.

שדה-הקרב המכריע, לאורך ימים, הוא בבית-הספר — למן היום הראשון בגן-הילדים ועד ליום האחרון באוניברסיטה. בכל שיעור שבו נלמד התנ"ך, מתוארת ההיסטוריה, מוסברת האורתות, נקרא שיר. מי שמלמד את תולדות כיבוש-כנען כמירשם לרצח עם, מי שמעלה על נס או מרד הקנאים כמעשה לאומי חיובי, מי שמחאר את ההיסטוריה העולמית כרצף של פוגרומים, מי שמלמד את תולדות היישוב החדש כהתנגשות בין מתיישבים שוחרי-שלום ובין פראי-אדם צמאים-לדם — הרי הוא מעצב את דמותו של קנאי מעוות, שלא יצלה אלא למצדה שנייה.

הקרב על דמות ההיסטוריה אינו מאבק על האתמוז, אלא על המחבר.

גם בו תלוי אם יקום אדם ישראלי מאוזן, המוכשר לתפוס את מקומו בחברה המודרנית. המבין את הרבגוניות המרהיבה של תרבותו הלאומית והאנושית, את מורכבות שרשיו במולדת ובמרחב, את ריבוי קשריו עם כל התרבויות השמיות וכל העמים השכנים.

החינוך אינו מתחיל ואינו נגמר בבית-הספר. וכיודי מישטר של טוטאליטריזם רוחנית, כל מידה היא כריזטיקה.

היו שצחקו למיקרא המיסמך של שמואל כץ. הנחיות למסבירים. הצחקו בריא, אך העניין אינו מצחיק כלל. למיודים יש השפעה עצומה על עולמו הרוחני של אדם. וזה קובע את התנהגותו.

שכם שוכנת בגדה המערבית של הירדן, בחבל-ארץ שנקרא בתקופות שונות כנען, ישראל, השומרון, פלסטין, ארץ-הקודש. כל השמות האלה, נכונים — אך מה עצום ההבדל הריגשי ביניהם! מי שמדבר על "הגדה המערבית", מדבר על שטח ירדני כבוש. מי שמדבר על "שומרון", כבר סיפח אותה ברוחו למדינת-ישראל. מי שמדבר על "פלסטין", פילס דרך רוחנית לפיתרון אחר.

אפשר לקרוא לגדה המזרחית של הירדן בשמות שונים. אך כאשר ידבר מנחם בגין על "ארץ-ישראל המזרחית", או כאשר יצווה שמואל כץ לדבר על "הגלעד", נדע שהגיע שלב חדש בריצת-האמוק הלא-מגיה.

ראיתי פעם כיצד נתקף פסיכולוג מפורסם בייאוש, כאשר שמע ברדיו שיר מתקתק על שארם-אל-שייך. הוא אמר: "זה אבוד. אין מחוירים מרצון מקום שכותבים עליו שירים".

נחרות של דם נשפכו ביגלל מידה, ביגלל שם, ביגלל שיר!

אך מילים יכולות גם לחסוך דם. שירים יכולים לחסוך דמעות. במלחמת-התרבות, הם כלי-הנשק לטוב או לרע. במידה-מה זו, המאבקים והעיתונאים הם חילי-החזקן, הסופרים והמשוררים הם אנשי קומננדו, וכל אב ואם הם לוחמים בחזית.

במידה-מה מזאת, נדמה תמיד כי יש יתרון עצום לאנשי פלוגת-המתקן הטוטאליטרית.

להם יש תורה אחת, אמונה אחת, ודאות אחת. מערכת סמלים אחת. הם צועדים בסך, ומגפיהם הרוחניים רוקעים בקצב אחיד.

ואילו הכוחות השפויים, מטבע מהותם, דוגלים במיגוון של דיעות ואמונות, בחרותו של כל פרט להאזין למנגינה אחרת וללכת בקצב משלו.

כאשר נתונים כלי-השליטון בידי הקלגסים של רוח טוטאליטרית, גדל יתרונם שיבעתיים. עוצמתם נראית ככוחו של ענק.

אולם ענק זה עומד על כרעית-רגליו. ההיסטוריה הופיחה שוב ושוב כי רוח האדם החופשי שיי יבונה לגבור על כל שטיפת-מוח.

השאלה היא: אילו אסונות-לאומיים עלולים להתרחש עד אז?

והי קריאה לקרב. אין להתחמק ממנה. המיתקפה התרבותית הגדולה החמה, והיא מאיימת על כל יוקר והיפה בעינינו.

כוחות ההתנגדות קיימים. אך הם פזורים, מדוכאים, ורווחם רפוייה. יש לחרום את הדגה, לאסוף את הכוחות, ודתת את האות למיתקפת-הנגד.

הופעת רבנים בבתי-ספר, "חילוניים", הנחיות למסבירים, הפעלת לחצים סמויים לשינוי תוכניות בטלוויזיה וברדיו, מהפכות-הצדק קטנות באוניברסיטות, חוברות חדשות של "המוזכרות הפדגוגית", החלפת אנשים בעמ"ד-מפתח לכל רוחב המערכת — כל אלה הם סימנים קטנים, אך ברורים.

פלוגת-הסער הרוחנית מתגנבת אל נקודת-הזינוק בלאט, בשקט. הברגים מתהדקים באיטיות של מחוגי השעון, הכל נעשה בעדינות, בפיקחות, בעורמה, בלי זעזועים. משרתי המישטר הקודם נשארו עדיין במקומם. עד בוא המועד.

אנחנו מכירים את התהליך מארצות אחרות, ממישי-טרים אחרים.

בהדרגה יגבר הקצב. הגורמים יגבירו את תאוצתם. עד שתגיע המיתקפה לממדים של הסתערות גלויה, מוחצת, לאורך כל החזית. אנשים יוחלפו בסיטונות; נאמני הרוח החדשה יתפסו

את כל עמדות השליטה וההשפעה; כלי-התיקשורת יתפכו לקטרקטיים רוחניים ובתי-הספר יהפוך לבית-חרושת לקנאים.

מלחמת התרבות, מלחמת-הרוח, כבר החלה. אין מנוס ממנה.

הבה נייערף מוד פנוי המיתקפה. הבה נבקש את כל כוחות ההתנגשות, כדי הצאת למיתקפה נגדית.

מכל המערכות על עתיד המדינה, עתיד עמנו וארצנו — ייתכן שזו המכרעת.

קודם כל, הבה נגדיר את החזיתות. מוחצות רדודים, שלא הבינו מה מתרחש סביבם, מדברים על מערכה בין "רתיים" ו"הי" ל"נונים". זוהי הגדרה כוזבת לחלוטין.

הדת היהודית, כמו כל דת, פנים רבות לה. יש הבדלים עצומים בין הדת של שמואל הנביא, טובח הנשים והילדים, ובין הדת של הילל הזקן; בין ספר יהושע וספר יונה; בין יהודה צבי קוק ומארטין בוכר; בין אברהם לוינגר וישעיהו ליבוביץ; בין נטורי קרתא וגוש אמונים.

הרוח של המהפך, התרבות של פהוגת הסער, אינה "הדת היהודית".

זהו בליל של עבודת-אלילים כנענית ולאומנות מודרנית. פולחן יהודי פרימיטיבי ונחלנות קולוניאלית. דתיות מעוותת וחילונית מוסוית. זוהי פאנגיית החובשת כיפה סרוגה, והמתחזקת בידה את פגיון הסיקריקין. זהו הטירוף הקדוש של מצדה וביתר, במהדורת הבית השלישי. זוהי רוח הגטו המתבדל, המסתגר והמתנכר.

דגל ההתנגדות הרוחנית אינו דגל אנטי-דתי או אנטי-לאומי. זהו דגל היהדות השפויה, הלאומיות השפויה, הישראליות השפויה,

הסכנה החמורה ביותר העומדת לפני מדינת ישראל אינה מלחמה חדשה.

האיש המסוכן ביותר בממשלת-המהפך אינו מנחם בגין.

הסכנה החמורה ביותר היא טירוף הדעת הלאומית.

האיש המסוכן ביותר הוא זכרון המר.

אחרי מלחמה, גם כשהיא איומה ונוראה, אפשר להחלים. אפשר להתפכח. אפשר לבחור בדרך חדשה. אך אומה שרוחה נטרפה עדיה — איזו תיקווה נותרת לה?

המהפך לא הוליד את הסכנה הגדולה, המאימת על רוח העם. המהפך עצמו הוא תולדת המגמה הזאת.

כבר ציטטנו לא פעם את אימרתו המפורסמת של ולינגטון, המצביא הבריטי, שאמר: "הניצחון בקרב של וטרלו הושג במיגרש-המישחקים של בית-הספר איטון".

איטון היא הסדנה החינוכית של המעמד העליון הבריטי. ולינגטון סבר כי תכונות-האופי, שנטעו ביתר ספר זה בלב הניכוי, הן שאיפשרו לקציניו להחזיק מעמד בקרב האכזרי שהכריע את גורל העולם.

כאותה מידה שז צדק ניתן הזמר: הניצחון שג מופלגות-המהפך בבחירות האחרונות הרי שג בכיתה-הספר הישראלי, הממלכתית-כדרי והממלכתית-ידי.

הלאומנות שלוחת-הרסן וצרת-האופק, השלטת בגניי הילדים ובבתי-הספר, עיצבה את הדור הצעיר מאז קום המדינה. שנתון אחרי שנתון. שנתונים אלה פרצו את

הסכר ב-17 במאי 1977.

אזנם זה היה כאין וכאפס דעומת מה שיי צפוי עכשיו.

זכרון המר אינו אינטלקטואל, ולא הוגה-דעות. הוא המפקד של פדוגתיסער רוחנית.

עם הקמת ממשלת-המהפך הוא קיבל לידיו את הפיקוד על המערכה הרוחנית. שמטרתה היא לשבור כל שריד וזכר של רוח נאורה ומתקדמת בציבור הישראלי, ולכפות עליה את הרוח החדשה של המהפך.

מספרה לידיו והדיקטטורה של בני החינוך, התרבות והתיקשורת הממלכתית. שילוב זה כיום האזה במערכת מקובצת אחת של לוי חמה רוחנית מעניקה לפעליה עוצמה מפחידה.

מיליארים של לירות לשנה, רבנות של מישרות, מיגוון עצום של מכשירי-כוח גלויים ומוסווים מעניקים למערכת זו פוטנציאל של שטיפת-מוח, שאינה נופלת

מיכולתו של מישטר המוקרט-עממי.

שיטה-הקלטה, החדורים רוח טוטאליטרית, מתווה סכנה.

מעים מאד מבינים את טיבה וחומרתה של סכנה זו.

מקובל לחשוב כי ענייני-רוח חקוקים מן החיים המעיישים, שהם נחלתם של "אנשי-רוח" תלושים. אין מועות גדולה כזו.

עולמו הרוחני של כל ציבור מלווה את מיסגרת מעשיו ומחלליו. מושגיו, אמונותיו, אידיאליו, דיעותיו והקדומות, הדפוסים התרבותיים, תדמיתו והעצמית, הדב רים שלמד בבית-הספר, שיריו וסמליו — אלה קובעים, בסופו של דבר, כיצד יגיב הציבור בכל מצב שהוא.

דפוסו הרוח דומים הפסיכרכבת, הפוזיטיבי קה נעה על פסים אלה. הרכבת ימורה דהתי קדם במהירות או שהובילה אל קבר-האחים של לסטות מן הפסים.

אם הפסים מובילים אל התהום — סופה של הרכבת להגיע לשם.

ההיסטוריה היהודית מדגימה זאת בצורה ברורה ומפחידה. רוח הקנאים, שהשתלטה על דורו של הורדוס, היתה מוכרחה להוביל אל הטירוף של המרד הגדול, ולחורבן הבית השני. הרוח שהצמיחה את רבי עקיבא ושימעון בריכוסיבא, היא שהובילה אל קבר-האחים של ביתר ואל חיסול הקהילה הישראלית בארץ, לאלפיים שנה.

עתה נמסרו מכשירי-העבודה הרוחניים ליד חורבן הבית השני.

המיתקפה הרוחנית הגדולה של זכרון המר ושות' כבר החלה. עשרות פריטים מעידים על כך מדי יום.